

- 3) Czy z art. 99 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁽³⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE⁽⁴⁾, wynika, że poprzez przyjęcie nowej ustawy państwa członkowskiego może — w celu ochrony interesów finansowych Unii w dziedzinie zamówień publicznych — zezwolić w sposób ogólny organom (monitorującym), upoważnionym przez system prawny państwa członkowskiego do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego, na zbadanie naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych, popełnionych przed wejściem w życie wspomnianej ustawy, oraz na wszczęcie i prowadzenie postępowania, mimo że upłynęły już terminy zawite zgodnie z poprzednim ustawodawstwem?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny – biorąc pod uwagę normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym – zgodności z prawem Unii uprawnienia do badania przysługującego organom (monitorującym), opisanego w pytaniach pierwszym i trzecim, mają jakiegokolwiek znaczenie luki prawne, regulacyjne, techniczne lub organiczne albo innego rodzaju przeszkody, z powodu których nie zbadano naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych w chwili jego popełnienia?
- 5) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii, wymóg skuteczności i szybkości dostępnych środków odwoławczych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że — nawet jeśli w świetle tych zasad można przyznać uprawnienie, o którym mowa w pytaniach od pierwszego do czwartego, organom (monitorującym), które są uprawnione przez porządek prawny państwa członkowskiego do wykrycia i zbadania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełnią funkcję ochrony interesu publicznego — sąd krajowy może ocenić racjonalność i proporcjonalność okresu, jaki upłynął między popełnieniem naruszenia, upływem przewidzianego wcześniej terminu zawitego na wniesienie skargi oraz wszczęciem postępowania mającego na celu zbadanie naruszenia, a także wywieść z powyższego skutek prawny w postaci bezskuteczności spornej decyzji lub inny skutek określony w prawie państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 335, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 76, s. 14.

⁽³⁾ Dyrektywa z dnia 26 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 30 lipca 2018 r. – Budapesti Közlekedési Zrt. / Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési
Döntőbizottság**

(Sprawa C-497/18)

(2018/C 381/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Budapesti Közlekedési Zrt.

Strona pozwana: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

Przy udziale: Közbeszerzési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG⁽²⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii oraz wymóg skuteczności i szybkości środków odwoławczych dostępnych w dziedzinie zamówień publicznych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających, należy interpretować w ten sposób, że są one sprzeczne z przepisami państwa członkowskiego, które w odniesieniu zamówień publicznych udzielonych przed ich wejściem w życie, po upływie terminów zawitych na wniesienie skargi, ustanowionych w poprzednim ustawodawstwie państwa członkowskiego, w celu zbadania naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych popełnionych przed wejściem w życie wspomnianych przepisów, zezwalają w sposób ogólny właściwemu organowi (monitorującemu) utworzonemu na mocy tego uregulowania, w terminie określonym w rzeczonych przepisach, na wszczęcie postępowania w celu zbadania konkretnego naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych i, w konsekwencji, na stwierdzenie popełnienia naruszenia, nałożenie sankcji w dziedzinie zamówień publicznych oraz stosowanie skutków nieważności zamówienia publicznego?
- 2) Czy normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym, — oprócz skutecznego wykonywania (podmiotowego i osobistego) prawa do wniesienia skargi przysługującego osobom zainteresowanym udzieleniem zamówienia publicznego — mogą być stosowane do prawa do wszczęcia i prowadzenia postępowania odwoławczego, które przysługuje organom (monitorującym) utworzonym przez system prawny państwa członkowskiego, uprawnionym do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego?
- 3) Czy z art. 83 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽³⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE⁽⁴⁾, wynika, że poprzez przyjęcie nowej ustawy prawo państwa członkowskiego może — w celu ochrony interesów finansowych Unii w dziedzinie zamówień publicznych — zezwolić w sposób ogólny organom (monitorującym), upoważnionym przez system prawny państwa członkowskiego do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego, na zbadanie naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych, popełnionych przed wejściem w życie wspomnianej ustawy, oraz na wszczęcie i prowadzenie postępowania, mimo że upłynęły już terminy zawite zgodnie z poprzednim ustawodawstwem?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny – biorąc pod uwagę normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym – zgodności z prawem Unii uprawnienia do badania przysługującego organom (monitorującym), opisanego w pytaniach pierwszym i trzecim, ma jakiegokolwiek znaczenie, jakie były luki prawne, regulacyjne, techniczne lub organiczne albo innego rodzaju przeszkody, z powodu których nie zbadano naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych w chwili jego popełnienia?
- 5) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii, wymóg skuteczności i szybkości dostępnych środków odwoławczych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że — nawet jeśli w świetle tych zasad można przyznać uprawnienie, o którym mowa w pytaniach od pierwszego do czwartego, organom (monitorującym), które są uprawnione przez porządek prawny państwa członkowskiego do wykrycia i zbadania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełnią funkcję ochrony interesu publicznego — sąd krajowy może ocenić racjonalność i proporcjonalność okresu, jaki upłynął między popełnieniem naruszenia, wpływem przewidzianego wcześniej terminu zawitego na wniesienie skargi oraz wszczęciem postępowania mającego na celu zbadanie naruszenia, a także wywieść z powyższego skutek prawny w postaci bezskuteczności spornej decyzji lub inny skutek określony w prawie państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 335, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 1989, L 395, s. 33.

⁽³⁾ Dyrektywa z dnia 26 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).